

Arrest

nr. 239 533 van 10 augustus 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Dirk GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2020 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 4 augustus 2020.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en Mr. T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 augustus 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 04.08.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: M. (..)

voornaam: Mohammed M A

geboortedatum: 31.05.1998

geboorteplaats: Gaza

nationaliteit: Palestina

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 2° de vreemdeling die houder is van een geldige, door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

X 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

Betrokkene is in het bezit van een Griekse verblijfsvergunning maar verblijft reeds sedert juni 2018 in het Rijk.

Betrokkene kwam op 16.06.2017 in Griekenland het vluchtelingenstatuut.

Ten laste van betrokkene werd door de politie van Luik bij het Rode Kruis opvangcentrum voor asielzoekers te Rocourt een pv opgesteld wegens bedreiging met bevel of voorwaarden (pv nr LI.45.LA.023716/18). Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij in België een relatie heeft met Z. B. (..), een Kosovaarse onderdane die legaal in België verblijft. Hij kent echter har geboortedatum en adres niet. Betrokkene toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Betrokkene verklaart ook een neef (A. M. (..)) in België te hebben. Dit feit kan echter kan een terugkeer van betrokkene naar Griekenland niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in Griekenland zonder de nabijheid van zijn neef. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Betrokkene verklaart niet terug te kunnen gaan naar Griekenland omwille van het racisme aldaar. Deze aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvragen van 07.02.2018 en 07.10.2019. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene in Griekenland geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart verder geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.04.2019 (13qq) dat hem betekend werd per aangetekend schrijven. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende op 07.02.2018 in België een asielaanvraag in.. Deze aanvraag werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS op 30.11.2018. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 05.02.2019. Betrokkene ontving vervolgens per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 09.04.2019) geldig 30 dagen. Betrokkene diende op 07.10.2019 in België opnieuw een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS op 03.04.2020.

Ten laste van betrokkene werd door de politie van Luik bij het Rode Kruis opvangcentrum voor asielzoekers te Rocourt een pv opgesteld wegens bedreiging met bevel of voorwaarden (pv nr LI.45.LA.023716/18). Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.04.2019 (13qq) dat hem betekend werd per aangetekend schrijven. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende op 07.02.2018 in België een asielaanvraag in.. Deze aanvraag werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS op 30.11.2018. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 05.02.2019. Betrokkene ontving vervolgens per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 09.04.2019) geldig 30 dagen. Betrokkene diende op 07.10.2019 in België opnieuw een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS op 03.04.2020.

Betrokkene verklaart dat hij in België een relatie heeft met Z. B. (..), een Kosovaarse onderdane die legaal in België verblijft. Hij kent echter haar geboortedatum en adres niet. Betrokkene toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Betrokkene verklaart ook een neef (A. M. (..)) in België te hebben. Dit feit kan echter kan een terugkeer van betrokkene naar Griekenland niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in Griekenland zonder de nabijheid van zijn neef. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Betrokkene verklaart niet terug te kunnen gaan naar Griekenland omwille van het racisme aldaar. Deze aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvragen van 07.02.2018 en 07.10.2019. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene in Griekenland geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart verder geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.04.2019 (13qq) dat hem betekend werd per aangetekend schrijven. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. 8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende op 07.02.2018 in België een asielaanvraag in.. Deze aanvraag werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS op 30.11.2018. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 05.02.2019. Betrokkene ontving vervolgens per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 09.04.2019) geldig 30 dagen. Betrokkene diende op 07.10.2019 in België opnieuw een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS op 03.04.2020.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een terugkeer naar Griekenland te kunnen organiseren.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V. M. (...), Attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van de politie van Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Steenokkerzeel (127bis) de betrokkene, M., M. (...) M A, op te sluiten in de lokalen van het centrum te Steenokkerzeel (127bis).

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

(...), Attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

Brussel, 04.08.2020”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. In zoverre de vordering ook is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

2.2. De Raad wijst er verder op dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar verwijdering. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 1, §2 EN ARTIKEL 74/14, §3, 1° VREEMDELINGENWET IN SAMENHANG GELEZEN MET ARTIKEL 3, 7 EN ARTIKEL 7, 4 TERUGKEERRICHTLIJN
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

2. In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: "De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten" (zie ook artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn).

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°).

Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering "een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn" te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

Het komt binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij toe om een termijn te bepalen. De motieven tot het bepalen van de termijn, dienen expliciet opgenomen te worden, gelet op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

3. In casu wordt door de gemachtigde toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen.

Zowel bij de beslissing tot het afwijken van de termijn van dertig dagen als bij de beslissing om geen termijn op te leggen, gaat de verwerende partij uit van de bewering dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken.

De rechtsgrondslag voor deze beslissing wordt expliciet gezocht in artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet stelt:

§3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Artikel 7, 4 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat:

Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.

Artikel 3, 7 van de Terugkeerrichtlijn omschrijft het "risico op onderduiken" als volgt:

"risico op onderduiken": het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht;

De Terugkeerrichtlijn vereist derhalve dat er in de wetgeving zelf objectieve criteria worden vastgesteld op basis waarvan het risico op onderduiken moet worden bepaald.

Uit de rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Justitie (de arresten Sagor, Mahdi en Al Chodor) volgt dat het vaststellen van een risico op onderduiken niet enkel moet berusten op een individueel onderzoek van het specifieke geval, maar ook op objectieve criteria die in de wetgeving vastgelegd zijn (HvJ 6 december 2012, C-430/11, Sagor, pt. 41; HvJ 5 juni 2014, nr. C-146/14PPU, pt.

66; HvJ 11 juni 2015, C-554/12, C-554/12, Z.Zh. en O., pt. 49; HvJ 15 maart 2017, C-528/15, Al Chodor, pt. 41-47).

4. Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing kenbaar gemaakt dat men zich baseert op drie objectieve criteria:

“1° De betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan”

“4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel”

“8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid”

Deze criteria verwijzen naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vereist, in navolging van bovenvermelde richtlijn en rechtspraak, dat “het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”.

Derhalve is in elk geval een individueel onderzoek vereist waarbij deze elementen worden vastgesteld.

5. Verzoeker verblijft op een vast adres te 8800 Roeselare, (..), hetgeen blijkt uit het administratief dossier. Op dit adres werd de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toegezonden op 3 april 2020.

Het hebben van een vast adres is een duidelijke contra-indicatie voor het risico op onderduiken. Met dit feitelijk gegeven werd geen rekening gehouden door verweerder, waaruit blijkt dat door de gemachtigde op onzorgvuldige wijze een individueel onderzoek werd gevoerd naar het risico op onderduiken.

Daarnaast blijkt dat na het nemen van de beslissing door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 3 april 2020 er geen nieuwe verwijderingsbeslissing werd genomen. Ook met dit feitelijk gegeven werd geen rekening gehouden door verweerder.

Bovendien merkt de verzoekende partij op dat verzoeker werd gehoord op 4 augustus 2020 via een online vragenlijst, doch slechts zeer beperkte vragen aan hem werden gesteld (drie in totaal). Onder meer de vraag of hij een vast adres heeft, nochtans essentieel in de vraag naar het risico op onderduiken, werd niet gesteld door verweerder. Verzoeker beantwoorde deze vragen bovendien in het Nederlands.

6. Uit deze elementen blijkt dat geen ‘individueel onderzoek’ werd verricht zoals vereist door artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting..”

2.4. De Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Te dezen toont de verzoekende partij dit evenwel niet aan. Zij kan de schending van de artikelen 3 en 7 van de Terugkeerrichtlijn dan ook op het eerste gezicht niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.5. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op

grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.7. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.8. Verzoekende partij is het in essentie oneens met het feit dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven omdat er een risico op onderduiken bestaat. Zij betoogt dat het gegeven dat zij een vast adres heeft in Roeselare niet in overweging werd genomen, dit terwijl dit blijkt uit het administratief dossier en de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook op dit adres werd toegezonden. Het hebben van een vast adres vormt volgens haar een contra-indicatie voor het risico op onderduiken. Hiermee werd evenwel geen rekening gehouden door de verwerende partij. Er werd daarnaast ook geen nieuwe verwijderingsmaatregel genomen na voormelde beslissing van het Commissariaat-generaal. Ook hiermee werd geen rekening gehouden. Zij werd voorts wel gehoord maar de vraag of zij een vast adres heeft werd niet gesteld.

2.9. Verzoekende partij betwist niet dat zij langer in het Rijk verblijft dan de voorziene maximale duur. Zij betwist niet dat zij reeds sinds juni 2018 in België verblijft louter in bezit van een Griekse verblijfsvergunning. Zij maakt dan ook op het eerste gezicht niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte onder meer toepassing maakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat stelt dat *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:*

(..)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(..)”

Blijkens artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet kan de verwerende partij verder ook afwijken van het geven van een termijn voor vrijwillig vertrek in de volgende gevallen:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

(....)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(..)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet bepalen derhalve dat er in het geval van een risico op onderduiken of in het geval de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde vormt kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde uitvoeringstermijn van zeven tot dertig dagen van een bevel om het grondgebied te verlaten dat afgegeven wordt aan de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Artikel 74/14, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat.

In casu werd ervoor geopteerd verzoekende partij geen vrijwillige uitvoeringstermijn te gunnen wegens zowel een risico op onderduiken als het feit dat verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde uitmaakt. De Raad wijst erop dat elk motief op zichzelf afdoende is om de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te schragen.

In haar eerste middel voert verzoekende partij kritiek aan tegen het motief inzake het risico op onderduiken. In haar tweede middel voert verzoekende partij kritiek aan tegen het motief inzake het gevaar voor de openbare orde.

Wat betreft het eerste motief inzake het risico op onderduiken wijst de Raad erop dat artikel 1, §1, 11° van de vreemdelingenwet het risico op onderduiken als volgt definieert: *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”*.

Dit artikel vormt een omzetting van artikel 3, lid 7 van de Terugkeerrichtlijn dat het *“risico op onderduiken”* definieert als het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet bevat vervolgens een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt verder dat het risico op onderduiken *“actueel en reëel”* moet zijn. *“Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.”*

De voorbereidende werken verduidelijken dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden *“met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”*, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

In het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie wordt benadrukt dat vrijwillige terugkeer één van de kerndoelstellingen van de Terugkeerrichtlijn is. Er wordt gepreciseerd dat automatismen moeten worden vermeden en elk geval moet individueel worden beoordeeld. Generaliserende bepalingen stroken niet met de definitie van risico op onderduiken, het evenredigheidsbeginsel en de verplichting elk geval afzonderlijk te beoordelen. Automatische aannames doen de nuttige werking van artikel 7 teniet, met name de bevordering van vrijwillig vertrek (zie bijlage bij de aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk *“terugkeerhandboek”* voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeergelateerde taken, Pb.L. 19 december 2017, nr. 339/92)

Aldus bevat artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet een subjectieve component (individueel onderzoek van het geval) en anderzijds een objectieve component (gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria). Het risico op onderduiken houdt dus twee cumulatieve vereisten in, namelijk dat het bestuur de individuele en concrete omstandigheden van de situatie van elke vreemdeling geval per geval moet onderzoeken en dit op een actuele wijze, en er daarbij over moet waken dit onderzoek te baseren op objectieve, op algemene wijze vastgestelde criteria.

2.10. Te dezen blijkt uit de bestreden beslissing dat aan verzoekende partij ondermeer op basis van artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat er een risico op onderduiken bestaat. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd:

“Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.04.2019 (13qq) dat hem betekend werd per aangetekend schrijven. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende op 07.02.2018 in België een asielaanvraag in.. Deze aanvraag werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS op 30.11.2018. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 05.02.2019. Betrokkene ontving vervolgens per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 09.04.2019) geldig 30 dagen. Betrokkene diende op 07.10.2019 in België opnieuw een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS op 03.04.2020.”

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van de objectieve criteria vermeld onder artikel 1, § 2, 4° en 8° van de vreemdelingenwet en wordt dit toegepast op de concrete situatie van verzoekende partij. Verzoekende partij ontkent niet dat haar reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op 9 april 2019 waaraan zij geen gevolg heeft gegeven. Dit blijkt ook uit nazicht van het administratief dossier waarin zich voormeld bevel bevindt alsook de aangetekende zending ervan. Noch betwist zij de vaststelling dat zij, nadat haar eerste verzoek tot internationale bescherming ingediend in België werd verworpen, zij opnieuw een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend op 7 oktober 2019 dat opnieuw aanleiding heeft gegeven tot een negatieve beslissing. Dat zij een vast adres heeft in België doet geen afbreuk aan de bevindingen dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder terugkeerbesluit en dat zij ervoor geopteerd heeft meerdere verzoeken tot internationale bescherming in te dienen die allen negatief werden afgesloten. Het gegeven dat verzoekende partij een gekende verblijfplaats heeft in het Rijk maakt nog niet dat er op kennelijk onredelijke wijze in haren hoofde een risico op onderduiken wordt vastgesteld. Zij doet daarmee immers geen afbreuk aan de feitelijkheden die haar zaak kenmerken en die niet kennelijk onredelijk doen besluiten dat er in haren hoofde wel degelijk een risico op onderduiken bestaat. Ook het argument dat na de beslissing van de commissaris-generaal van 3 april 2020 er geen nieuwe verwijderingsmaatregel werd gegeven, kan geen afbreuk doen aan de gegeven motivering. De Raad wijst er in dat verband op dat artikel 52/3, § 3 van de vreemdelingenwet duidelijk stipuleert dat een eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten (*in casu* de bijlage 13quinquies van 9 april 2019) opnieuw uitvoerbaar wordt van zodra het nieuwe verzoek tot internationale bescherming is behandeld. Verzoekende partij behoorde dus te weten dat zij opnieuw viel onder het reeds eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten en zij hieraan gevolg diende te geven, hetgeen zij evenwel nagelaten heeft te doen.

2.11. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de feitelijkheden eigen aan de zaak en de *in casu* van toepassing zijnde objectieve criteria. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in samenhang met de artikelen 1, § 2 en 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

2.12. Het eerste middel is op het eerste gezicht, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.13. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL:

- *SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13, §3, 3° VREEMDELINGENWET*
- *SCHENDING VAN ARTIKEL 6 EN ARTIKEL 7.4 TERUGKEERRICHTLIJN*
- *SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT*

1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

In casu wordt door de gemachtigde tevens toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen.

De motivatie voor de toepassing van artikel 7, eerste alinea, 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet is identiek.

Artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet stelt:

§3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

(...)

de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

Het is derhalve vereist dat verzoeker een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid is. Dit is een wettelijke voorwaarde.

Daarenboven is artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet waarvan de verwerende partij toepassing maakt om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder een termijn voor vrijwillig vertrek de omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 7 van die richtlijn is als volgt geformuleerd:

“1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek. De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.

3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

In casu is de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip “openbare orde” in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13.

In voormeld arrest beklemt toont het Hof dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (punt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46). In punt 49 van voormeld arrest stelt het Hof dat: “Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C 146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase

van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41).” Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4, van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

2. Door de gemachtigde wordt in de gemaakte beoordeling verwezen naar een proces-verbaal van de politie van Luik (LI.45.LA.023716/18). Dit proces-verbaal zou zijn opgesteld toen verzoeker nog verbleef in het opvangcentrum van Fedasil te Rocourt.

Dit betreft een proces-verbaal. Door verweerder wordt niet geciteerd uit dit PV, laat staan dat zou blijken wat de betrokkenheid van verzoeker zou zijn bij het aangehaalde voorwerp van de PV (“bedreiging met bevel of voorwaarden”). Dit document bevindt zich evenmin in het administratief dossier. Er blijkt eveneens dat geen verder gevolg werd gegeven aan dit PV.

Ondanks al deze elementen, stelt de gemachtigde dat er: “kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden” (stuk 1, pagina 2).

De bestreden beslissing bevat hierom geen zorgvuldig oordeel van verweerder waaruit blijkt dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. De gemachtigde diende daarentegen duidelijk aan te geven, na een individueel onderzoek, waarom de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (conform de rechtspraak van het Hof van Justitie).

Een appreciatiebevoegdheid moet bovendien steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden. Bijgevolg behoorde het de verwerende partij om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop zij zich baseert om in de bestreden beslissing te besluiten dat de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

Omwille van bovenvermelde redenen, dient een schending te worden weerhouden van artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. De verzoekende partij merkt nog op dat verweerder stelt dat: “kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden” (stuk 1, pagina 2).

Door verweerder wordt derhalve gesteld dat verzoeker de openbare orde kan schaden, hetgeen niet volstaat conform artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet om een beslissing te nemen tot het opleggen van een termijn van nul dagen. Het wettelijk criterium is immers niet dat verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden. Het wettelijk criterium is daarentegen dat verzoeker een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid (artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet):

§3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

(...)

de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

Omwille van bovenvermelde redenen, dient een schending te worden weerhouden van artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.14. De Terugkeerrichtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Te dezen toont de verzoekende partij dit evenwel niet aan. Zij kan de schending van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.15. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.16. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.17. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.18. *In casu* is de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten gestoeld op drie afzonderlijke motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) omdat verzoekende partij *“langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, §1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”* (artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet) en 2) omdat zij *“door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden* (artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet) alsook 3) wanneer zij *“door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden”* (artikel 7, eerste lid, 10° van de vreemdelingenwet).

Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. Verzoekende partij betwist niet dat zij al sedert juni 2018 in België verblijft, louter in bezit van een Griekse verblijfsvergunning, noch betwist zij dat zij aan de Griekse autoriteiten moet worden overgedragen en dat in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° en 10° van de vreemdelingenwet ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden opgelegd. Bijgevolg heeft verzoekende partij geen belang bij haar kritiek op het tweede motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

In casu is ook de beslissing waarbij geen termijn voor het vrijwillig vertrek wordt toegestaan gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor het vrijwillig vertrek kunnen verantwoorden, met name 1) er is een risico op onderduiken in hoofde van verzoekende partij omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten en zij meerdere verzoeken tot internationale bescherming heeft ingediend die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing (artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet) en 2) verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde is omdat ten hare laste een proces-verbaal opgesteld werd bedreiging met bevel of voorwaarden en gezien het gewelddadig karakter van deze feiten kan afgeleid worden dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden (artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet).

Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om te onderbouwen dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Uit wat hoger bij de bespreking van het eerste middel werd uiteengezet blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt om aan te tonen dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze in haar geval een risico op onderduiken werd vastgesteld. Bijgevolg heeft verzoekende partij geen belang bij haar kritiek op het tweede motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

2.20. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

- “- *SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM*
- *SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET*
- *SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL*
- *SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN*

1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. Verzoeker is van Palestijnse origine. Hij werd aldaar geboren te Gaza op 31 mei 1998.

Op 21 oktober 2016 verliet verzoeker Palestina. Via Egypte en Turkije reisde hij naar Griekenland waar hij aankwam in februari 2017. Op 13 februari 2017 vroeg hij in Griekenland tot het verkrijgen van internationale bescherming. Verzoeker werd erkend als vluchteling. Hij werd in het bezit gesteld van een Griekse verblijfskaart met een geldigheidsduur van 20 oktober 2017 tot en met 19 oktober 2020.

Het verzoek tot internationale bescherming werd ondertussen verder onderzocht. Door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd een beslissing genomen waarbij de aanvraag werd afgewezen omdat de verzoekende partij reeds internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland. Volgens het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is de situatie in Griekenland ernstig, doch niet ernstig genoeg om internationale bescherming te verlenen door de Belgische autoriteiten.

Onder punt C - pagina 3 - van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 26 maart 2020 werd genoteerd als volgt:

Het staat derhalve vast dat de verzoekende partij niet kan worden overgebracht naar het Palestijnse gebied.

3. De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten met een beslissing tot terugleiding - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit (Palestina). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Palestina ("nationaliteit: Palestina") en dit zonder enige termijn. Nergens blijkt dat met zekerheid kan worden uitgesloten dat verzoeker niet zal worden teruggebracht naar het Palestijnse gebied.

Er kan niet met zekerheid worden uitgesloten dat de verzoekende partij zal worden overgebracht naar Griekenland, waardoor er een reëel risico is dat de verzoekende partij in een situatie zal terechtkomen in strijd met artikel 3 EVRM.

De situatie van de verzoekende partij is de verwerende partij nochtans voldoende bekend, gelet op de informatie in het administratief dossier en de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 26 maart 2020.

Er werd, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, eveneens geen individueel en concreet onderzoek te verrichten of de verzoekende partij terecht zou komen in een situatie in strijd met artikel 3 EVRM omwille van de toegekende vluchtelingenstatus in Griekenland.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

4. De verzoekende partij wijst verder op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19, aangezien de bestreden beslissing werd genomen in de coronacrisis.

Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen grotendeels gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder zijn gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder.

Ondergeschikt, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden.

Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor verzoeker om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker werd afgewezen en dat verzoeker geen paspoort bezit met een geldig visum.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

2.21. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt lijkt de bestreden beslissing helemaal niet te stellen dat zij moet terugkeren naar Palestina. Zoals duidelijk blijkt wordt verzoekende partij ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken gehouden "teneinde een terugkeer naar Griekenland te organiseren". Ook in de motivering inzake de terugleiding wordt duidelijk gesteld dat een terugkeer naar Griekenland wordt beoogd. Immers valt te lezen: "Dit feit kan echter kan een terugkeer van betrokkene naar Griekenland niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in Griekenland zonder de nabijheid van zijn neef. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Betrokkene verklaart niet terug te

kunnen gaan naar Griekenland omwille van het racisme aldaar. Deze aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvragen van 07.02.2018 en 07.10.2019. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene in Griekenland geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”

Verzoekende partij is geenszins ernstig waar zij stelt dat nergens uit blijkt dat de bestreden beslissing een terugkeer naar Griekenland beoogt.

De Raad stelt daarenboven vast dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de Griekse autoriteiten op 7 augustus 2020 door het bestuur werden gecontacteerd met het oog op een terugkeer naar Griekenland.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen op het eerste gezicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.22. Verzoekende partij koppelt de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM vooreerst aan haar argument dat zij dreigt verwijderd te worden naar Palestina, maar zoals hoger is gebleken is deze vrees onterecht. Het is duidelijk dat verzoekende partij verwijderd zal worden naar Griekenland, alwaar zij een internationale beschermingsstatus geniet. Voorts wijst de Raad erop dat haar beide verzoeken om internationale bescherming in België werden afgewezen en dat de bevoegde asielinstantie oordeelde dat een terugkeer naar Griekenland geen probleem oplevert wat betreft artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). In de bestreden beslissing verwijst de verwerende partij ook naar de afgewezen verzoeken tot internationale bescherming. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat dergelijke verwijzing niet volstaat en dat een nieuw onderzoek in de zin van artikel 3 van het EVRM zich opdrong.

2.23. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals duidelijk blijkt werd in de bestreden beslissing rekening gehouden met de elementen waarvan sprake in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zo wordt gemotiveerd: *“Betrokkene verklaart dat hij in België een relatie heeft met Z. B. (..), een Kosovaarse onderdane die legaal in België verblijft. Hij kent echter har geboortedatum en adres niet. Betrokkene toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Betrokkene verklaart ook een neef (A. M. (..)) in België te hebben. Dit feit kan echter kan een terugkeer van betrokkene naar Griekenland niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in Griekenland zonder de nabijheid van zijn neef. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Betrokkene verklaart niet terug te kunnen gaan naar Griekenland omwille van het racisme aldaar. Deze aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvragen van 07.02.2018 en 07.10.2019. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene in Griekenland geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.*

Betrokkene verklaart verder geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde elementen veronachtzaamd heeft of kennelijk onredelijk tot haar bevindingen is gekomen.

2.24. Verzoekende partij betoogt tenslotte nog dat omwille van de COVID-19 pandemie het onverenigbaar is met de getroffen federale maatregelen, met de menselijke waardigheid en met het

algemeen belang om haar gedwongen te verwijderen. Elke verplaatsing dient immers te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen grotendeels gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten beperkt.

2.25. De Raad wijst er evenwel op dat de huidige maatregelen in verband met de corona-crisis die in Griekenland en ook in België gelden, tijdelijk zijn. Deze tijdelijke maatregelen doen geen afbreuk aan het feit dat verzoekende partij een bepaalde periode kan worden vastgehouden met het oog op haar verwijdering. Evenmin blijkt dat de verwerende partij niet alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht zal nemen bij een effectieve repatriëring naar Griekenland. Het feit dat er momenteel wereldwijd specifieke maatregelen gelden voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het corona-virus, brengt niet mee dat de bestreden beslissing daardoor onwettig zou zijn. Daarnaast toont verzoekende partij ook niet aan dat zij medische problemen heeft of medisch kwetsbaar is. Evenmin toont zij aan dat de Griekse regering de coronacrisis niet onder controle zou hebben of de pandemie niet de baas kan. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer concrete problemen kan ondervinden ten gevolge van de pandemie in Griekenland.

2.26. Verzoekende partij maakt met haar betoog inzake de COVID-19 pandemie geenszins aannemelijk dat de verwerende partij desbetreffend een specifieke motivering had moeten voorzien noch maakt zij met haar betoog ter zake een schending van artikel 3 van het EVRM, 74/13 van de vreemdelingenwet of het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

2.28. Het derde middel is op het eerste gezicht, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.29. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, werd aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.30. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan. Daarbij wijst de Raad er nog volledigheidshalve op dat waar de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aanhaalt onder het luik "*HET MOEILIK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL*" zij hoegenaamd geen gewag heeft gemaakt in haar verzoekschrift van enig gezins- of privéleven in België.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien augustus tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

S. DE MUYLDER